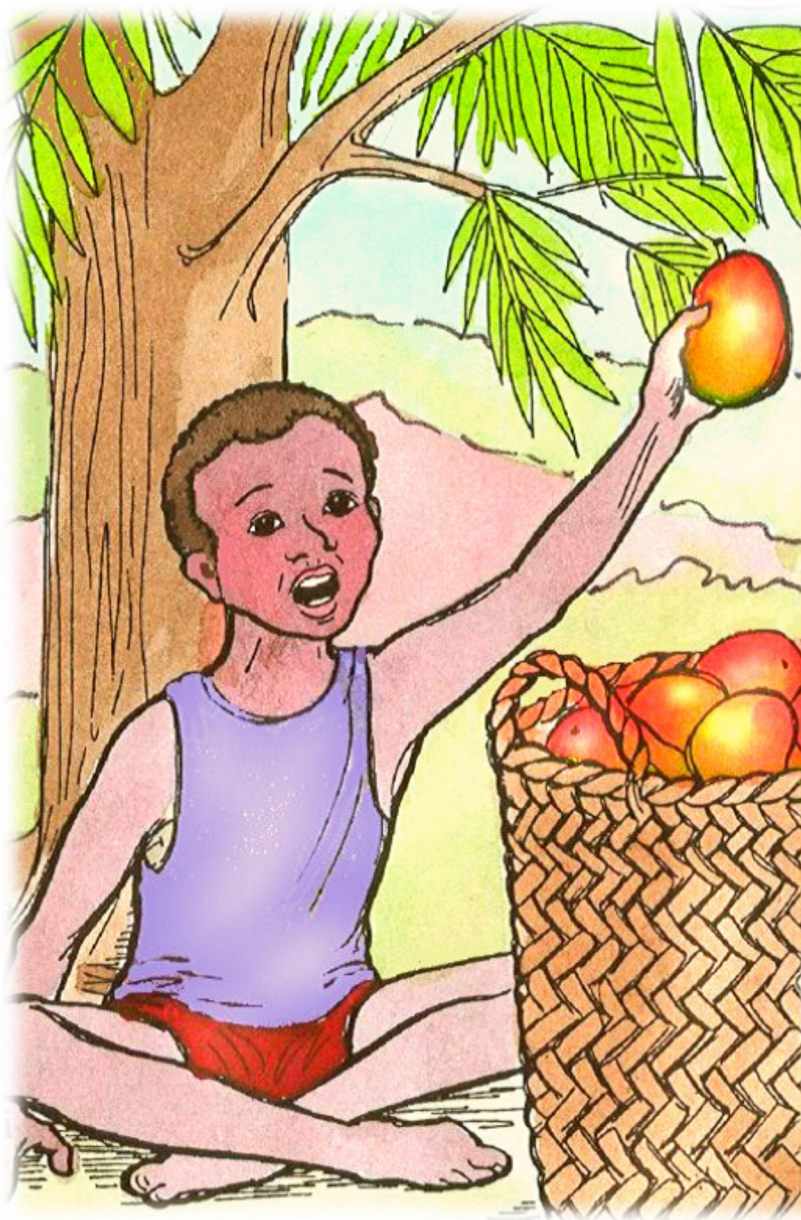

PŘÍBĚH (NEJEN) PRO DĚTI

Maduhu a jeho manga

DÁREK KE STAŽENÍ :)

MADUHU A JEHO MANGA

Maduhovi rodiče mají mnoho mangovníků. V době sklizně jsou všichni členové rodiny zaměstnáni tím, že prodávají manga. Také Maduhu bere svůj koš a naplní ho pěkným, velkým ovocem.

Na rozcestí se uvelebí pod stinným stromem. „Doufám, že tudy půjde hodně lidí a budou kupovat,“ přeje si, protože doma naléhavě potřebují peníze na jídlo a oblečení.

Kdykoli vidí někoho přicházet, volá Maduhu hlasitě: „Manga, sladká manga! Levná jako nikde, jenom šilink za kus! Lidi, kupujte manga!“

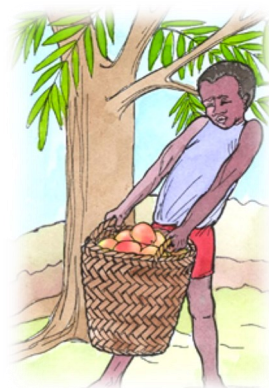
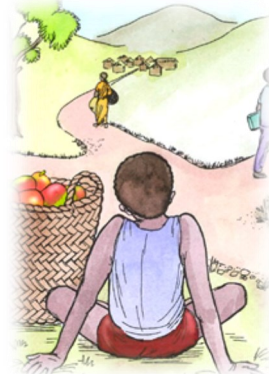
Manga jsou opravdu lákavá. Ale chlapec, který je nabízí, vypadá hladově a unaveně. Takový prodavač svému zboží dobrou reklamu nedělá. Lidé ho mívají, aniž koupí jediné mango.

Hodiny plynou, nastává odpoledne. Maduha už to přestává bavit. „Půjdu domů,“ řekne si, „lidi nic nekupují.“ Vezme koš a chce ho zvednout na rameno.

Ale běda, koš ho málem porazil, tak těžký se mu zdál. „Čím to,“ přemýšlí, „že jsem tak slabý?“ Najednou pochopí, jak byl pošetilý! Nejen on, nýbrž celá rodina. Doma stojí mnoho mangovníků obsypaných zralým ovocem. Ale oni sami ovoce nejedí, neboť manga prý jsou jen k prodeji a k vydělávání peněz! S ostatními produkty to dělají právě tak: prodávají je, ale sami je nejedí. „Ale když mám takový hlad, že se sotva držím na nohou?“ přemýšlí.

Tu se rozhodne. „Nejdříve sním jedno mango, aby se mi vrátily síly. A taky doma budu jíst ode dneška nejdřív sám ze všeho, co sklídíme, ať už to lidi budou kupovat, nebo ne!“

Vybírá z koše největší a nejkrásnější mango a pouští se do něho. A jak v něm lahodné ovoce postupně mizí, jeho obličej se rozjasňuje. A ještě něco se děje: nakousnuté mango šíří do okolí báječnou vůni.

Právě v tomto okamžiku opět kdosi přichází. Sladká vůně ho uhodí do nosu. „Tady někde musí být zralá manga,“ proběhne mu hlavou.

Objeví chlapce pod stromem a vidí, jak si s požitkem pochutnává na mangu. Je tím tak zaujatý, že si ani nevšimne, jak mu šťáva teče po bradě a kape na košili.

Muž chlapce chvíli pozoruje, a náhle se ho zmocní neodolatelná touha po lahodném ovoci. Přistoupí blíž a zeptá se: „Mohl bych dostat kousek tvého manga? Z té vůně se mi přímo sbíhají sliny.“

„Pročpak jenom kousek,“ zazubí se Maduhu, „když je ho tady tolik? Podívejte!“ Ukazuje na plný koš.

„A co to stojí?“ chce vědět muž.

„Jenom šilink za kus.“

Muž si vybere dvě manga a zaplatí. Zatímco pokračuje v chůzi, s chutí se do nich zakousne. Právě mívá tři jiné chodce. Také oni cítí lákavou vůni.

„Odkud máš ta nádherná manga?“ vyzvídají.

„Tam na druhé straně u křižovatky sedí kluk pod stromem. Má jich plný koš, po šilinku za kus.“

Ti tři jdou tedy dál, až dojdou k Maduhovi. Každý z nich si koupí dvě manga. A hned se do nich pustí.

Od té chvíle to jde jako na drátku. Ze všech stran přicházejí lidé a kupují. Zanedlouho je koš prázdný. Maduhu vesele zamíří k domovu.

Doma se diví, že přichází s prázdným košem. Myslí si, že ho snad někdo přepadl a ovoce mu sebral. Ale když jim Maduhu ukáže peníze, nevycházejí z údivu.

Vypravuje jim, jak se mu vedlo, a dodává: „Dnes jsem objevil tajemství: když chce člověk prodávat manga, nepotřebuje lidi moc přesvědčovat. To není k ničemu. Musí jenom to, co nabízí, taky sám jíst a zahnat nejdřív vlastní hlad. Zrovna tak jsem to dnes udělal. Když potom lidi ucítili tu vůni, nemohli odolat. Pozorovali, jak mi to chutná, a sami dostali taky chuť. Přišli, koupili, a potom to řekli těm, které potkávali. Jednoduché jako facka!“

